

1905-05-05

AFSENDER

Johan Rohde

MODTAGER

Jens Ferdinand Willumsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Afsendersted:

København (Danmark)

Omtalte personer:

Louise Cohen

Den Frie Udstilling

Alice (Faber) Bloch

Hans Willumsen

Arkivplacering:

J.F. Willumsens Museum

Arkivkasse: A/III/1 - R

DOKUMENTINDHOLD

Rohde har anmodet Willumsens far Hans om at kautionere for en kassekredit til Willumsen. Hans afslog, da han er meget ophidset over, at Willumsen bruger sine penge på rejser. Han har dog lovet Rohde, at han vil købe et af Willumsens værker på Den Frie Udstilling.

TRANSSKRIFTION

5.V.1905.

Nybrogade. 12

Kjøbenhavn

Kjære Willumsen

Siden mit sidste Brev, som De formodentlig har faaet, er der sket dette, at jeg efter Fru Fabers Opfordring har været hos hende for at drøfte, om der muligvis ved Hjælp af gode Kautionister kunde skaffes Dem en Kassekredit paa nogle Tusind Kroner, som De kunde ty til, naar De manglede Penge.

Selv tilbød hun strax at ville kautionere for 2000 Kr.; det gjaldt nu om at skaffe nogle ligesaa beredvillige.

Den nærmeste til at henvende sig til, var naturligvis Deres Fader, og jeg tilbød at ville tale med ham – Jeg har nu endelig i Formiddags truffet ham og er for nylig kommet

hjem efter en meget drøj Dyst. Henimod en Time har jeg maattet kjæmpe med ham paa alle mulige Maader, snart med haarde Ord, snart anslaaende følsomme Strænge for at røre hans Hjærte. Men han er haard. Han indrømmede, at han havde Penge nok, mange flere end han brugte, men Pengene, selv disse usle Penge, var ham saa kjær at gemme paa, at han hellere vilde se sin eneste Søn sulte end skille sig af med nogle af sine kjære Dukator. Da jeg fortalte ham, at Fru Faber vilde kautionere for 2000, om han ogsaa vilde, svarede han blot "Hun er jo gal".

Det lykkedes mig imidlertid tilsidst at aftvinge ham det Løfte, at han i Dag skulde gaa ud paa den frie Udstilling og købe et af Deres Billeder.

Jeg takkede ham meget derfor og appellerede til hans gode Hjærte med Haab om, at han vilde ende med at give Dem en fast Maanedlig Understøttelse. – Jeg traf ham ude i en Børnevognsforretning i Linnésgade, hvor der var en Dame tilstede, hvem jeg ikke véd hvem var, men som sagde, at hun skrev til Dem. Jeg maa sige, at hun hjalp mig meget ligeoverfor Deres Fader.

Han var meget opbragt over at De brugte Penge til at gjøre Rejser for, og jeg vil derfor raade Dem til ikke at skrive ham til om Deres Rejser, men forøvrigt tror jeg, at han skal tages med det gode, paa en følsom Maade,

men bestemt. Jeg sagde ham naturligvis, at De aldrig havde bedt mig om at gaa til ham, ligesom De aldrig nogensinde havde beklaget Dem over ham til mig. –

Ja det er jo foreløbigt ikke meget, men noget er jo bedre end intet og lad os saa haabe,

at dette er Begyndelsen til mere.

Med venlige Hilsner

Deres hengivne

Johan Rohde

5. v. 1905.
Nyboegade. 12.
Kjøbenhavn

Kjære Willumsen

Siden mit sidste Brev, som De formodentlig
har faaet, er der sket dette, at jeg efter
Fam. Tals Opfordring har vaert hos
hende for at drøfte, om det mueligen
med Hjælp af gode Kautionisters kunde
skaffes Dem en Kassekredit paa nogle
Tusind Krone, som De kunde trykke,
naar De mangtede Peng.

Selv tilbød hun at vilde kautione
se for 2000 Kr.; det gjælder mig om
at skaffe nogle ligesaa bredvillige.

Den nærmeste til at henvende sig
til, var naturligvis Dens Fader, og
jeg tilbød at vilde tale med ham
- Jeg har nu endelig i Formiddag
skaffet ham og er for nylig kom-

hjem efter en meget drøj Dyst. Henimod
en Time har jeg maattet kjæmpe med ham
paa alle mulig Maade, snart med haardt
Ord, snart anslaaende fotsomme Straaf,
for at vinde hans Hjerte. Men han er
haardt. Han indrømmede, at han havde
Penge nok, men ikke saa mange som han brugte,
men Pengene, selv disse usle Penge,
var ham saa dyre at gjenne paa,
at han hellere vilde se sin eneste Søn
sætte end stille sig af med nogle af
sin kjære Dukkens. Da jeg fortalte
ham, at Frø Faber vilde kautionere for
Løve, om han ogsaa vilde, svarede han
blot: "Hun er jo gal".

Det lykkedes mig imidlertid tilsidst at
afkringe ham det Løfte, at han i Dag
skulde gaa ind paa den fjerde Udstilling
og kjøbe et af Dorens Billeder.

Jeg takkede ham meget derfor, og appellerede
til hans gode Hjerte med Bøn om, at
han vilde ende med at give Dem en fast
omkostelig Understøttelse. — Jeg traf ham
end i en Børnetegningsforening i Lincolnsgade,
hvor der var en Dame stillet, hvem jeg ikke
vidt hvem var, men som sagde, at hun
skrev til Dem. Jeg blev sige, at hun hjalp
mig meget ligesom Dens Fader.

Han var meget oplyst om at De troede Penge
til at give Rejse for, og jeg vil derfor raade
Dem til ikke at skrive ham til om Dens
Rejse, men forvise ham til mig, at han skal
hagse med det gode, paa en fidsom Maade,
men bestemt. Jeg sagde ham naturligvis,
at De aldrig havde bedt mig om at gøre
til ham, ligesom De aldrig nogensteds havde
beraaret Dem om ham til mig. —

Ja det er jo selvfølgelig ikke meget, men noget
er jo bedre end intet og lad os saa haabe,

at dette er Begyndelsen til mere.

med venlige Hilsener

Deres hengiven

Johan Prætorius